

Karksi malevkond tähistas riigi iseseisvuse taastamise päeva

20. augusti ilusal päikesepais- telisel varasel hommikutunnil hakkasid Karksi malevkonna kaitseliitlased ja nende toeta- jad kogunema Sakala maleva staabi juurde. Seal paigutati autodele vajalikud esemed ja kell 9 asuti teele Abja-Paluoja poole. Kui kolonn kohale jõudis ootasid seal ees juba aurava supikatlaga ja püstitatud varika- tusega tublid ja nobedad nais- kodukaitsjad. Kiiresti paigutati oma kohtadele autod ja püstitati suurem varikatus relvanäitu- se tarvis. Tuletoetusrelvade meeskonnad panid kokku ja asetasid rahvale vaatamiseks nii 90 mm tagasilöögiga Rootsi päritolu tankitõrjekahuri kui 81 mm USA päritolu miinipilduja M 252. Tõõtama hakkas ka heli- võimendus, mille kaudu edas- tati päevakohaseid isamaalisi laule ja asjakohaseid teateid kogunevatele Abja-Paluoja ja ümbruskonna elanikele. Karksi malevkonnal on juba viimastel aastatel kujunenud kombeks Eesti iseseisvuse taastamise aastapäeval korral- dada oma vastutusala piirides erinevates suuremates asusta- tud kohtades Kaitseliidu ja selle koosseisus olevate organisat- sioonide lähem tutvustamine. Möödunud aastal sai taoline ettevõtmine korraldatud Mustla alevikus. Kui kell sai 11, marssisid ri- vikorras Abja-Paluoja kesk- parki Postimaja ette Karksi malevkonna tugevdatud rühm enama kui 40 kaitseliitlasega ja nende järel ka kodutütarde

ning noorkotkaste rühmad. Rivis olid ka malevkonna ja ma- leva veteranid eesotsas veebel Jaak Põldmaga, kes 1989. ja 1990. aastatel taastasid nii Karksi malevkonna kui Sakala maleva. Rivistuse ettekande malevkonna pealikule, lipnik Tambergile, tegi vanemveebel Mäesalu. Malevkonna pealiku tervitusele kostis vastuseks mehine – „tervist härra lipnik!“. Kõlas Eesti vabariigi hümn mida, tõsi küll pisut arglikult, kokkutulnute poolt ka kaasa lauldi. Seejärel pidas lipnik Tamberg päevakohase kõne, tänas ja õnnitles kohaletulnuid pidupäeva puhul. Väga asjaliku ja sügava sisuga kõnega esi- nes ka Abja vallavanem, härra Peeter Rahnel. Ta rõhutas eriti Kaitseliidu kui üldrahvaliku riigi- kaitse organisatsiooni olulisust ja rahva kaitsetahte väljendajat ning avaldas lootust, et olukord, mis kujunes Eestis 1939-1940

aastail enam kunagi ei korduks. Härra Rahnel rõhutas ka seda, et uhke on näha rivis Kaitseliidu järelkasvu – noori, kes peagi hakkavad edasi viima tänaste kaitseliitlaste ja naiskodukaits- jate tegevust kodumaa kaitse- võime ja turvalisuse nimel. Kui kõned peetud palus malev- konna pealik ette astuda ühel kaitseliitlasele, ühel kodutütrel ja ühel noorkotkal ning palus neil viia lillekorv Vabadussõjas langenud Abja meeste mäles- tustahvli ette Abja Gümnaasiumi vastas oleva hoone seinal. Seda ülesannet asusid täitma miinipilduja meeskonna ülem seersant Enn Pinsel, Paistu kandi kodutütar Eleriin Lössov ja samast kandist pärit noorkot- kas Andres Eek. Mälestustahvli osas lisas vallavanem Rahnel, et see paigaldati Abja-Paluoja ümbruseski tuntud inimese, Halliste kiriku pastori, Kalev Raave eestvõttel.

Siis aga oli rahvale avatud rel- vanäitus, mis eriti huvitas mui- dugi poisse, naiskodukaitsjad korraldasid oma punktis heate- gevusliku loterii ja jagasid pisut eemal maitsvat ja rammusat suppi, lapsed said ronida sõja- masinatesse ja neid lähemalt uurida. Oma silma teravusest ja käe kindlusest huvitatutele oli võimaldatud õhkrelvadest laskminegi. Aga ka Abja vald löi kogu selles ettevõtmises tõhusalt kaasa nii rahvatantsijatega ja toru- pillimängijatega kui ka noorte löötspillimängijatega, kes saan- nud esinemiskarastuse juba ka Viljandi Pärimusmuusika festivalil. Noored löötsamehed on ühtlasi noorkotkad ja os- kavad kindlasti toime tulla ka muude tegevustega kui ainult pillimänguga. Aga ka see pole veel kõik, mis sellel päeval uudistavale rahva- le näidata oli. Kohal oli kohaliku

päästeteenistuse komando koos oma uhke tehnikaga ja ka politsei ning Punane Rist. Kõiki neid sai uudistada ja küsitleda nende pädevuse piirides ning kindlasti said küsijad ka am- mendavad vastused. Võiks ju arvata, et ega sellises kõrvali- semas kohas pole päästeteen- istusel eriti midagi teha, aga nii see siiski ei ole. Näiteks ai- nuüks möödunud kuu jooksul, juulis, oli neil 18 väljakutsset. Ka politsei ei saa igavuse üle kurta, leidub igasuguseid tegelasi, kes seadustest ja teiste inimeste õi- gustest või heaolust lugu ei pea ja oma olematuid või arvatavaid õigusi taga ajavad. Enamal juhul on nendel kurikaetel ka viinaviga küljes. Üsna lennates möödus kaks tundi ja siis oli aeg jälle asjad kokku pakkida ja tagasi kodu poole sõita. Peab ütleva veel seda, et Karksi malevkonnal on ilmataadiga kummaliselt hea va-

hekor. Nagu möödunud aastal Mustlas nii ka tänava hakkas alles peale ettevõtmise lõppu vihma sadama. Möödunud aastal küll vaid n.õ. seenvihma tibu- tama, sel aastal aga tuli korralik vihmahoog äikese ja müristami- sega kuid pidupäeva ettevõtmist see enam ei häirinud. Seegi ettevõtmine oli korralda- tud läbimõeldult ja hästi ning arvestades kokkutulnud pea paarisajalist uudistajate hulka võib väita, et kõik läks asja ette ja meeldis nii tegijatele kui nä- gijatele. Võib-olla pole ülearune sedagi ära märkida, et Abja vald on Vabariigi presidendi kodu- vald ja härra Toomas Hendrik Ilves on Kaitseliidu Sakala Maleva toetajaliige. Jõudu ja tarka ning edukat teg- gutsemist Karksi malevkonnale järgmistelgi aastatel! Jääb veel loota, et ka malevkonna liikmete arv hakkab kasvama. **R.K.**

Kaitseliidu päevad Kurgjärvel

Nüüd on nad lõppenud. Võ- rukad, olles eelmisel aastal saanud esikoha, tulid täna- vuse suurürituse korralda- misega väga hästi toime. Et meie maleva pealik major Urmas Vahter elab oma pe- rega samuti Rõuge vallas, kus toimusid suvepäevad, siis oli ta pikki päevi palunud taevataadilt päikeselist ilma. Ja nii juhtuski. Ilm oli mõnusalt soe, päikseline, see meeldis nii korraldajatele, võistlejatele kui ka lihtsalt puhkajatele. Et- tevalmistused Kaitseliidu päe- vade korraldamiseks algasid varakult. Korraldustoimkond töötas ennastalgavalt, kõik püüdsid anda endast parima, et tagada osalejatele mõnu ning turvaline olek, hea ning ladus võistluste korraldus, täp- ne ning objektiivne kohtunike töö. Kuna kõik malevad panid välja oma ala ässad, parimad parimatest ja kohtunikekogu töötas laitmatult, olid tulemus-

tega rahul kõik võistkonnad. Kuna võõrustajate spordibaas tähistab augusti lõpus suurt ja ümmargust viiekümnendat juubeli aastat, siis oli kohal ka MTÜ Nõmme Spordiklubi juht, omaaegne kuulus ralliäss Juhan Anupõld. Et siinkirjutaja ammune tuttav on ka Võru baasi kauaaegne juht Avo Piiv, siis sain mõlema kätt suruda ja õnnitlused edastada. „Selles laagris on 50 aasta jooksul viibinud kokku vähe- malt 50 000 last“, ütles Avo Piiv. 18 hektaril paiknev spordibaas võõrustas seekord Kaitseliidu liikmeid, kes olid kohale sõitnud kogu vabariigist ja keda kogunes tublisti üle 1500 inimese. Sellise suure arvu pa- kus välja maleva pealik Urmas Vahter. „Siin on imeilus loodus, järved ümberringi, puhas õhk, super“ nii kuulsin arvustusi Kurgjärve ja Haanjamaa kohta pealinna daamidelt.

Laupäeval jätkus mitmeid harivaid, eriti lapsi huvitavaid etteasteid nii Politsei- ja Piiri- valve Ameti esindajatelt kui ka Rõuge pritsimeestelt. Piirival- ve ja politseikoerad näitasid meelsasti oma oskusi. Politsei demonstreeris politseitehnikat, erivahendeid ja turvavõtteid. Infot jagati üle laagripiltsi

kõikide sündmuste kohta. Päevajuht Tõnis Milling jagas teateid algavate võistluste ning laagris toimuvate sünd- muste kohta. Valveteenistuse ja parkimis- korra tagas Antsla Üksikkom- panii pealiku n-ltn Tiit Tõntsu poolt juhitud meeskond. Ta- semel oli meditsiiniteenistus,

Fotode autor: Uno Minka

mida juhtis Naiskodukaits- eaktivist Anu Jõgeva. Tänavu sai üldvõidu Järva malev. Teine ja kolmas koht läks jagamisele Võrumaa ja Jõgeva malevate vahel, kes kogusid võistlustelt ühesuguse punktisumma. Õnnitlused võitjatele. Üks on kindel, see ettevõtmis- ne läks igati korda. Võrokeste etteasted väärivad kiitust ja eeskujuks võtmist. Olid meel- dejäävad puhkehetked, sai

jõudu katsuda, uusi tutvusi sõlmida, sõpru leida. Pärast sellist kosutavat puhkust on kõikide osalejate patareid taas täis laetud ja tagatud eeldus- ed, et pikk vihmane sügis ja talv edukalt üle elada. Tänu Kaitseliidu Peastaabile ja kõikidele korraldajatele. Eriline tänu laagri komandan- dile kapten Toomas Pindisele, tema vennale Urmas Pindise- le, Andres Loogile, Eve Tähele ja Eva Vodile kui lastepro- grammi juhtidele, laskejooksu eest vastutajale Priit Naruskile ja paljudele teistele. Tänu kokkadele, kes valmistasid maitsevaid toite, kohtunikele, aktiivsetele sportlastele, kõi- gile osalejatele. Tänu spor- diklubi juhtkonnale. Uute kohtumisten.

Uno Minka
Kaitseliidu Võrumaa
Maleva teavituspääl

OMA MAA

Viljandi, september 2014

September!

Ja taas on käes septembrikuu. Lühike, aga mahukas kuu. Sinna sisse mahub koguni kahte aasta-aega – suve ja sügistki. Ja ajalooliselt mitmeid olulisi sündmusi. Algas ju 1. septembril 1939.a. Teine Maailmasõda, mida tol, eriti Poola riigi ja rahva jaoks saatuslikul päeval, veel keegi selle nimega küll vist ei nimetanud, v.a. ehk Jossif Stalin ja tema jüngrid, kes seda sõda juba alates 1917. aastast ette valmistasid ja sellest vaid unistasid, kuna see pidi nende arvates tooma „vabaduse ja õnne“ kui mitte kogu maailma, siis vähemalt kogu Euroopa proletariaadile. Aga nende soov ja rehkendus oli väga vale. See tõi maailmale kaasa ainult õnnetust ja mitte vabadust vaid orjust pea viiekümneks aastaks Ida-Euroopa riikidele ja rahvastele. Aga ka meile, eestlastele ja teistele Läänemere idakaldal elavatele rahvastele. Kuid mida hoolis sellest riik ja selle valitsejad, kes ei hoolinud karvavõrdki oma riigi kodanike eest ja kasutasid neid täiesti suvaliselt kui isiklikku omandit. Kuidas teisiti hinnata 14. septembril 1954.a. NSV Liidu tollase kaitseministri esimese asetäitja, Nõukogude Liidu marssali Georgi Konstantinovištš Žukovi poolt Orenburgi oblastis, Totski sõjaväepolügoonil korraldatud õppust koodnimetusega „Lumepall“, kus reaalselt kasutati 38 kilotonniliist (võimsamat, kui Hirošimale ja Nagasakile heidetud pommid kokku) tuumapommi (aatompommi) omaenese vägede – enam kui 60 000 sõjaväelase ja mõnesaja vangi osalusel. On siililegi selge, et mingeid erilisi kaitsevahendeid sõjaväelastel kasutada polnud. Hiiglasliku koguse radioaktiivse kiirituse tagajärgede leevendamiseks ja muude tuumapommi lõhkemise seotud kahjustuste parandamiseks vajalikust hilisemast ravist või muust hoolitsusest ei saanud juttugi olla. 60 000 ja enamgi inimest olid lihtsalt määratud katseloomadeks selles koletus eksperimendis. Kannatasid läheduses olevad külad ja väikelinnad, hukkus palju loomi, kannatas ka enam kui 100 000 elanikuga Tskalovi linn. Aga mis tähtsust oli 60, 100 või 600 tuhande inimese hukkumisel, tohututel varalistel kaotustel ja muul sellisel, kui oli vaja tõestada tõeamatut (nagu oli muuseas kogu selle riikliku süsteemi eesmärk). Oli vaja ustavale stalinistile, maailmarevolutsiooni idee jüngrile, NLKP esimesele (tollal veel sellise nimetusega) sekretärile, seltsimees Nikita Sergejevištš Hruštšovile isiklikult püüda tõestada, et tuumarelv kasutamiseks on võimalik võita KOLMANDAS MAAILMASÕJAS, tuumasõjas. Ja seega muuta pea kogu maailm sama „õnnelikuks“ kui oli kokkuvarisemise äärel hinge vaakuv NSV Liit! Kel on tahtmist sellest ja muustki seonduvast enam teada saada, lugegu äsja eesti keeles ilmunud raamatut „Viktor Suvorov kõigi vastu“.

Jah, tõepoolest on ilmselge, et riik (täpsemalt selle juhtkond), kes ei hooli enda rahvast, ei hooli ammugi teistest rahvastest. Seda näitavad ilmekalt ka sündmused Ukrainas ja mujalgi Venemaa naabruses. Kasvõi äsjane inimrööv Eestist. Julius Fučikil oli ja on õigus – inimesed, olge valvsad! Septembris astub sügis oma õigustesse. Aga september on ka koolides õppetöö alguse kuu. Mees peab tarkust taga nõudma ja õppima nagu hull, kui härra Mauruse õpetust meenutada. Tänapäeval kehtib see tõde kõigi kohta. Mis veel? Loomulikult on septembris õige mitmel Kaitsealiidu maleval asutamise aastapäevad ja sel aastal saavad nad tähistada juba 97. aastapäeva, kaugelgi see sajas on? Sobib juba vaikelt hakata sellele mõtlema. Kõige selle juures ei tohi aga hetkekski unustada meie pahatahtlikku ja tuumarelvava omanava siiski ka ohtlikku naaberriiki. Tuleb teha kõik võimalik selleks, et „roheline mehikese“ ei ilmuks ootamatult meie maale, küladesse ja linnadesse ja et nende vastuvõtuks oleks „sool ja roos“ ja veel midagi krõbedamat aegsasti valmis ja varnast võtta. Jõudu ja head pealehakkamist selleks – kaitsealiitlastel!”

R.K.

Jälle külas koostööpartneritel

Juba kolmandat aastat järjest osales Kaitsealiidu Sakala Maleva kuueliikmeline delegatsioon maleva koostööpartneri, Kesk-Soome Reservväelaste Piirkonna, kutsel 8.-10. augustini 2014.a. Kesk-Soome Maakaitsepäeva pidustustel. Seekord Kannonkoskel. Delegatsioon võttis pidustustest osa külalistena. Tutvuti korraldajate poolt pakutud programliga täies mahus.

8. augustil algas meie reis üsna vara. Juba kell 4 hommikul kogunesid neli kaitsealiitlast ja kaks Naiskodukaitse liiget maleva staabi juurde ning paarkümmend minutit hiljem vuras meie Renault väikebuss juba Tallinna poole. Laev väljus Tallinnast kell 7 ja kahe tunni pärast olimegi Helsingis. Tegime seal väikese peatuse ja siis läks sõit edasi sihtkoha poole Kesk-Soome maakonna põhjapoolseimasse asulasse. Saabusime Kannonkoskele kella 18 paiku. Meid võttis võõrustajana vastu Kesk-Soome Reservväelaste Piirkonna esimees. Majutati meid umbes 7 km eemal asuvasse noorsoo vaba-aja ja spordikeskusesse asukohaga Piispalas. Tutvusime paigaga, mis asub suure järve rannal ja kus on palju erinevaid võimalusi tegelemiseks meeskonnatöö arendamisega, seiklus- ja loodusmatkadega ning erinevate spordialadega nagu jäähoki, ujumine, pallimängud, kergerõustik jne. Õuel oli ka näiteks „lumekahur“. Keskuses on hulka majutuskohti üsna mugavates majakestes, kus on eraldi ka kahe- ja kolmekohalised ruumid ja kus ühte majja saab majutada kuni 15 inimest. Meie sealviimise ajal oli seal laagris ka mitukümmend vene koolilast vanuses 8 – 16 aastat koos kümnekonna saatjaga. Samas pakuti meile kerge õhtusöök ja näidati reservväelaste ettevalmistusi järgmisel päeval toimuvateks pidulikeks ettevõtmisteks. Kohal oli 40 - 45 reservväelast.

Maakaitsepäev korraldati Kannonkoski linnakeses, mis asub maakonna suurimast linnast Jyväskyläst ligemale 90 kilomeetri kaugusel. Kogu linn oli lipuehtes kella 8 – 21. Kaitsealiitlaste osalejad pidupäeva ettevõtmistel võõrustajatega kokkulepitult välivormides, naiskodukaitse liikmed olid NKK pidulikus vormis. Hommikul kell 9 toimus 15 minuti jooksul pärgade panek aastatel 1939 – 1944 sõdades langenud Soome sõdurite ja ohvitseride mälestusmärgile Kannonkoski kiriku juures oleval kalmistul. Sellised kalmistud tekkisid Soome sõjamarssali C.G.E. Mannerheimi käsu kohaselt, mis määras, et langenud võitlejad tuli vähimalgi võimalusel matta kodukohta. Pärjad kaunile graniidist mälestusmärgile pandi Lääne-Soome Sõjaväeringkonna ja ühiselt Kannonkoski omavalitsuse ning kohalike sõjaveteranide esindajate poolt. Tseremoonial oli ülesrivistatud lisaks Soome riigilipule ka Soome Õhuväekooli lipule ka üle 50 erineva sõjainvaliidide ja sõjaveteranide organisatsioonide lipu, mida kandsid reservväelased. Kaitseväge vaimuliku poolt peeti asjakohane jumalateenistus, mängis Soome Õhujõudude puhkpilliorkester. Seejärel oli meil võimalus

tutvuda linna spordiväljaku kõrval üles seatud sõjatehnikaga, milleks oli peamiselt õhukaitsega seonduv tehnika – teisaldata radar, õhutõrje relvad, droonid jms., samuti päästeteenistuse tehnika väljapanekutega. Kohal olid ka reservväelaste ja maakaitse õpet korraldavate organisatsioonide väljapanekud eraldi telkides. Järgmisena toimus Õhuväekoolis ajateenistuses olevate noormeeste ja mõne neiu poolt, kes edukalt olid sooritanud sõduriteksamit, pidulik sõdurivande andmine. Seda jälgisid spordiväljaku tribüüni aukohtadelt Soome kohalikud sõjaveteranid. Seejärel umbes 30 minuti möödumisel järgnes vastsete sõdurite pidulik jalutuskäik mööda linna peatänavat sõjaväeorkestri saatel ja jalutuskäigu alguses piki tänavat ülelennu sooritanud Hornet hävitaja moraalsel toetusel kuna tegemist oli ikkagi õhujõudude vastsete sõduritega. Kell 14 anti sõjaveteranidele ja kutsutud külalistele kohalikus koolis pidulik lõunasöök. Ajateenijatele ja nende lähedastele anti lõunatoitu sama kooli õuel. Kogu ettevõtmist soosis parajalt soe ja sademeteta ilm. Vahepeal arutas maleva esindaja Rein Kikas Kesk-Soome reservväelaste esindajatega Jouko Hyppösega ja Jukka Palmiga edasise koostöö perspektiive ja kavasisid. Oluisemate teemadena tõusid esile keeleõppe probleemid, kui tihedamat omavahelist suhtlust soodustav asjaolu ja ühiste ettevõtmiste korraldamised, et kaasata enam kaitsealiitlast ja reservväelasi ning korraldada mõlemale poolele kasulikke ettevõtmisi nagu laskevõistlused ja/või osalemine poolte poolt korraldatavatest sõjalis-sportlikest võistlustest. Põhimõtteliselt lepiti kokku, et delegatsioone võiks vahetada 2 korda aastas mõlemale poole ja korraga võiks

delegatsioonis olla (olenevalt vajadusest) 3 – 5 inimest. Selle vestluse ajal väisasid meid Lääne kaitseringkonna ülem, brigaadikindral Pekka Toveri, Kesk-Soome maavanem pr Anita Mikkonen ja Kesk-Soome kaitseväge piirkonna büroo ülem, kolonelleitnant Janne Oksanen, kellega oli umbes 15 minutiline põgus vestlus meie organisatsioonide suhetest. Kell 15 algas sama kooli ruumides aktus. Saali toodi Soome lipp, ühislauluna lauldi Soome lipulaulu, mida saatis õhujõudude puhkpilliorkester. Tervitussõnad lausus Kannonkoski omavalitsuse esimees hr Asko Hänninen. Kaks klaveripala esitas noor pianist Erika Tall. Seejärel pidas peokõne agrola Johannes Leppänen. Kaitsejõudude tervituse esitas brigaadikindral Pekka Toveri. Seejärel anti reservväelaste ja üldse kaitsejõudude tegevuse hea kajastamise eest ajakirjanduses Suur-Keuruu ajalehe peatoimetajale üle „Majorin Mediamalja“ (majori meediakarikas). Kaitsealiidu Sakala Maleva esindaja andis Kesk-Soome Reservväelaste Piirkonna esimehele üle maleva poolt mälestuseme tähistamiseks kümme aastat kestnud koostööd. Aktuse lõppsõnad lausus maakonnajuhataja (maavanem) Anita Mikkonen. Lauldi ühiselt Soome hümni ja

saalist viidi välja Soome lipp. Sellega oli aktus lõppenud. Võõrustaja viis meid tagasi majutuspaika, kus riietusime tsiviilriietesse. Siis korraldas võõrustaja meile väljajõe viibulaskmises ja ühtlasi selgitasid osalejad KL Sakala Maleva paremad vibukütid Soomes 2014. aastal. Meestest osutus napilt paremaks n-vbl Lauri Näik kpt Enno Teiteri ees ja naistest saavutas 1 silmalise edu kaasvõistleja ees NKK instruktor Piret Taim. Peale vibuvõistlust pakuti meile võimalust minna järvele kas kanuudega või nn kirikupaadiga. Valisime viimase võimaluse kuna sellega kodumaal polegi vist võimalik aerutada. Tegime selle suure paadiga, kuhu oleks mahtunud veel vähemalt kümnekond inimest, järvel umbes kahemililise retke. Siis pakuti meile õhtusööki ja saunamõnused koos kümbusega karastavas järvevees. Järgmisel hommikul peale hommikusööki alustasime sõitu Helsingisse laevale ja kell 18.30 olime tagasi Tallinnas. Oli järjekordselt sisukas ja meeldiv kohtumine koostööpartneritega, mis loob eelduse üha tihenevaks ja süvenevaks ning loodetavasti kahepoolset kasulikuks koostööks meie kahe organisatsiooni vahel.

Külästuse muljed pani kirja Rein Kikas

Sakala maleva sünnipäevalised septembrikuul

Boris TAKK	89
Juhan SINIVÄLI	79
Luule OLEV	60
Helir-Valdor SEEDER	50
Eva ROHTLA	50
Aurika KARUS	45

Tubli sooritus

Kahe tähtsa jõustruktuuri, Võru Politsei ja Kaitseliidu Võrumaa Maleva meeskonnad said juba viiendat korda kokku Väimela rohelisel staadionil, et sõpruskohtumisel selgitada välja, kes on kangem, vastupidavam ning osavam. Juttu tuleb loomulikult ägedast jalgpallimatšist.

Kui eelmisel aastal, samuti augustikuus võitsid kaitseliitlased skooriga 3:1, siis seekord olid meie mehed kõvasti trenni teinud ja võidutulemuseks jäi nüüd juba 5:1. Puurivahi väga olulises rollis oli Ahti Lind, kes näitas kõrget klassi ja seekord eksis ainult ühel korral. Võitja meeskonna kaptenil Gris Kallasel aga õnnestus väravaid lüüa lausa kolmel korral. Mäng oli väga põnev ja kaasakiskuv vaatamata sellele, et tegevus toimus rohkem poliitseinike väljakupoolel. Vastase ahistamise ja kinnihoidmise eest võlus Ahti Lepp kohtunikult välja lausa kollase kaardi! No tegijail ikka juhtub, nagu MM-ilgi. Kaitseliidu meeskonnas mängis ka ainuke naine – Dagmar Hekki, kes seekord küll väravat ei löönud, kuid mängis väga südilt ja andis häid sööte meeskonnakaaslastele.

Maleva pealik, major Urmas Vahter, oli auhinna valikul toimunud eriti kavalalt. Iga võistkonna liige sai kaks kuldset auhinda. Ei, mitte kuldmedalit, vaid midagi, mis kõlbab juua, midagi karastavat. Seda said võitjad pärast pingelist mängu ja kuuma saunaleili piisavalt pruukida. Loomulikult olid mängijaid ergutamas ja suunamas mõlema struktuuri juhid – Kaitseliidu Võrumaa Maleva pealik major Urmas Vahter ning Võru politsei juht Madis Sookarusk. Ei puudunud ka fännid, kes aeg-ajalt lasid kuuldavale valjusid karjeid ja vinget vilet.

Et Võrumaa malevas on sport tõesti au sees ja saavutatud palju võite, tõestab ka eelmise aasta üldvõit suvepäevadelt ning järjekordne väga hea üldtulemus Kaitseliidu kokkutulekult Kurgjärvel. Käesoleval aastal, kui oldi korraldajarollis, jäädi üldarvestuses jagama teist- kolmandat kohta. Maleva stendid ja riulid aga ei mahuta enam uhkeid ja säravaid karikaid äragi, vaja oleks eraldi ruumi, kus saaks sportitrofeesid demonstreerida. Siinkohal ei jõuagi kiita kõiki meie laskesportlasi, biatloniste, suusatajaid, kergejõustiklasi, orienteerujaid.

Heameel on tõdeda, et meie malevas jätkub mehi, naisi, noori ja veterane, kes on alati valmis väärikalt esindama kodumalevat. Aktiivne sport ja kaitseliitlaste tegevus haakuvad omavahel hästi. Mõlemad nõuavad vastupidavust, jõudu, raudseid närve. Need väga olulised omadused kuluvad marjaks ära nii rasketel õppustel kui ka tsiviilelus.

Tänud kõigile mängijatele, aga ka erapooletule ja ausale kohtunikule, kelleks seekord oli Rauno Rammo. Au võitjatele!

Uno Minka
Kaitseliidu Võrumaa Maleva tegevuspealik

Politseijuht märkis pärast kaotust: „Järgmine aasta kohtume kindlasti taas, eks me teeme lõppenud mängust tõsised järeldused ning üritame järgmisel aastal võtta revanši.“ Urmas Vahter aga lisas: „Väga tubli saavutus kaitseliitlastelt, mängutase aina tõuseb, see

pakub silmailu.“ Allakirjutanu arvas: „Kui enne mängu algust mängitakse ka Eesti hümnit ja lipuvardasse tõmmatakse nii Politsei kui ka Kaitseliidu lipp, oleks veelgi uhkem tunne ja Väimela rahvaski täidaks uue, äsja valminud pealtvaatajate tribüüni istekohad.“

Viiendat korda Sakala seiklusel

Lõikuskuu sumedal õhtul said Viljandi kesklinna seiklusr ajal end proovile panna kodutütreid, noorkotkad, pered ja sõpruskonnad.

Naiskodukaitsete korraldatud seiklusringide start toimus kõigile üheaegselt Viljandi turuplatsi lähedusest. Varasemalt on võistlejad lubatud rajale väikeste ajavahedega, aga mitte kunagi ei ole seiklusring toimunud aja peale. Ikka on olnud oluline orienteerumismõime ja meeskonna koostöö ning nupukus. Igas võistkonnas oli kolm kuni viis liiget, kes pidid pärast väikest virgutusevõimlemist kaardi järgi läbima enam kui seitsme kilomeetri pikkuse raja ning lahendama kümnes kontrollpunktis isesuguseid ülesandeid. Hea meel oli, et võistlusel osalesid võistkonnad Viljandimaa eri piirkondadest. Toitlustuspunktis pidid osalejad tundma põlluvilju. Kontrollpunkti kohtunik Margit Rei sõnas, et ükski võistkond ei arvanud ära kõiki põllukultuure. Rapsi asemele pakuti: aeduba või liilhernest. Samuti arvatigi, et see on taim, mis teeb klõps kui vajutad ning konna silmadele pandav kollane teravili. Tatra asemele pakuti lina. Kõige rohkem elevust tekitas aga kõõmne tundmine. Noor kõõmen ei lõhna ja on maitsetu. Küll prooviti maitset, aga pakuti ikka peterselli ning porgandit. Noored kotkad tegid miinivälja. Kodutütreid pakkusid seekord muusikalist ülesannet: helisalvestiste põhjal tuli ära arvata, mis muusikariistal mängitakse. Õige põnev oli jahimeeste kontrollpunkt – metsloomi pidi tundma hammaste, naha ja sarvede põhjal. Igal seiklusringil kaasa löönud politsei korraldas situatsiooniülesande. Tamrex Ohutuse kontrollpunktis tuli kokku panna suitsuandur. Sõduroskuste punktis pidid aga osalejad leidma asju. Meditsiinipunkti ülesande lahendamine nõudis esmaabi tarkuste tundmist ja kavalust.

Seiklusringist lähtudes kontrolliti ajaloo punktis Viljandi maaga seotud tähtsate isikute tundmist. Tore on, et eranditult kõik teadsid Johan Laidoneri. Vähem tunti kirjelduset ära luuletajat ja lastekirjanikku Friedrich Kuhlbarsi ning Viljandi linnapead August Maramaad. Mängu ühe võistleja meelest olid kõik ülesanded huvitavad, ent ta mõnisk, et lihtsam oli rajal olevaid punkte leida neil, kes ise Viljandis elavad. Tema kaugemalt tulnud osalejana oli veendunud, et orienteerumine võtab märksa rohkem aega, ent tal oli ka tore Viljandi huvitavaid paiku avastada. Hea meel on sellest, et kõik võistkonnad läbisid kõik 10 kontrollpunkti. Iga kontrollpunkti kohtunik valis lõpus välja enda ülesande parima või toredama võistkonna. Kõik võistluse lõpetajad said väikese meeleheha. Kokkuvõttes osutus väga tihe konkurentsis üldvõitjana parimaks võistkond PEREKOND PÖRK, 90 punktiga, II koha saavutas Hello Kitty võistkond 86 punktiga. Kolmandaks tuli võistkond Nuiakas 72 punktiga, kes rõhusid ka kiirusele, nad läbisid raja joostes ning finišerisid juba tund pärast starti! Võistluse käigus sündis nii mõnelgi kohtunikul järgmise Sakala seikluse ülesanne. Milline, see on selgub aastal 2015, mil soovime korraldada ööseiklust. Viiendat korda toimunud Sakala seiklust oleme varem korraldanud Viljandi kesklinnas, Peetrimõisa linnaosas ja ümber Viljandi järve kulgeval terviserajal. Orienteerumismängu eesmärk on pakkuda peredele ja noortele sportlikku tegevust ning tutvustada Naiskodukaitse tegemisi laiemalt.

Lembe Lahtmaa
NKK Sakala Ringkonna avalike suhete grupi juht

Noorte „Maleva laager“

Augustikuu ilmad olid käesoleval aastal väga heitlikud ja niisked. Ja noorte peade kohal olid kerged murepilved, sest septembri kuu, koos kooli algusega, oli väga lähedal. Tähtsaks see ju seda, et tuleb õuest siseruumidesse kolida, sest vihm ja jahedad ilmad ei lasknud välitingimustes suveajast viimast võtta. Õnneks said Sakala maleva noored suvele korraliku punkti panna 22.-24. augustil, kui korraldati Sakala noortele maleva laager. Laager oli mõeldud 13-18 aastastele noorkotkastele ja kodutütardele. Maleva laager on mõeldud edasijõudnutele, kes on juba varem metsas õõbinud, oskavad oma varustust hoida ja pakkida ning kes huvituvad rohkem kaitseliitlaste teadmistest. Igal aastal tutvustame oma noortele Kaitseliidu ja kaitseliitlaste baasväljaõpet. Kui eelmise aasta saime anda ülevaate luurest ja luuramisest, siis seekord keskendume jao tegevusele – rünnakutele ja häiretele. Reaalselt õppisime, kuidas jaona metsas liikuda, koostööd paarilisega, tegevust laagris häire korral ning muidugi käemärke, maskeerimist, esmaabi ning laagrikorda. Lisaks oli laagri eesmärk viia kokku noori erinevatest rühmadest, arendada meeskonnatööd ning harjutada distsipliini.

Reedel saime maleva staabi juures kokku ning jagasime noored jagudesse. Moodustati 3 poiste ja 1 tüdrukute jagu. Hoovihma saatel Lilli väljaõppe alale jõudes panime üles laagri ning õppisime tegevusi laagri alal. Tegime süüa, tuletasime meelde olulisemat välihügieeni kohta ning harjutasime tegevust häire korral. Peab mainima, et ilmataat hoiab meid siiski väga heldelt, sest kohe kui olime Kaitseliidu telgid püsti saanud, lõppes sadu ja päike tuli välja. Õõ oli selge, kuid jahe. Laupäeval oli õppepäev. Jaod käisid ringmeetodil erinevates tundides ning õhtul toimus teadmiste test päeval õpitu ja varasemaste üldteadmiste kohta. Pühapäeval rakendasime neid teadmisi ja harjutasime meeskonnatööd värvikuulide lahingus. Noorkotkas Maarjo Rõsleri arvamus oli selline: „Maleva laagris meeldis mulle öövalve, paintballi lahing ja see, et laagrilistel ei lubatud käsi

taskusse panna ega ropendada. Kes eksis, pidi omatehtud puukohvrit kaasas kandma, mis oli naljakas. Laagris ei meeldinud see, et kui oli öörahu, siis oli noori, kes ei lasknud teistel magada.“ Kokku osales laagris 34 noort

ning 14 juhendajat. Täname kõiki, kes osa võtsid ja laagri õnnestumisele kaasa aitasid!

Henri Paavo
Kaitseliidu Sakala Maleva noorteinstruktor

Mida õppida Ukraina sündmustest?

Kindlasti on sündmused Ukrainas ka kaitseliitlaste terase tähelepanu all. Võib aga olla nii, et kogu teavet nendest sündmustest ja teadjamate päjatsi ei jõua igaüks jälgida. Selleks puhuks pidas toimetuse sobivaks ka meie lehes ära tuua ajalehe Postimees Moskva kirjasatja Jüri Vendik'u (tuntud ka perekonnanimega Maloverjan) loo ajalehe 28. mail numbris. Allpool on seda lugu, mis ilmus pealkirja all „Moskva väikeste sammude taktika“ väikeste muudatuste ja kohendusega võimalik lugeja ja siit midagi õppida, n.ö. kõrva taha panna. Moskva avalduste järgi otsustades on üks Ukraina presidendivalimiste tagajärgedest see, et Venemaa Euroopa-poolsetel naabritel tuleb endisest veel visamaal võidelda oma vana Euroopa liitlastega selle eest, et kogu Ukraina loo õppetunnid ei jääks Euroopal ära õppimata. Moskva mängib praegu välispoliitilist mängu, mida ei saa nimetada isegi salakavalaks, sest see pole ei salajane ega kaval. Nagu Hodža Nasreddin, kes rääkis naabrile, et esiteks ta ei laenanud talt pada, teiseks aga oli laenatud pada algusest peale katki, üritab Moskva näidata maailmale, et ta tõmbub Ukrainast tagasi, ent samas pole ta üldse Kagu-Ukraina «rahva ülestõusuga» seotud ning ta ei ole lubatud edasisi

sanktsioone ära teeninud. See mäng algas juba enne 12. mai «Donetski rahvavabariigi» ja «Luganski rahvavabariigi» iseseisvusreferendumit, kui Venemaa president Putin palus seda avalikult edasi lükata. «Föderaliseerimise pooldajad» aga keeldusid seda tegemast, justkui oleksid nad Moskvast täiesti sõltumatud Ukraina rahva esindajad. Vahetult enne valimisi, 24. mail ütles president Putin ühtäkki: «Me suhtume austusega ükskõik millisesse Ukraina rahva valikusse.» Päril huvitav poode. Venemaa silmis olid enne seda kolme kuu jooksul Kiievis võimu haaranud fašistid (tuleb ju tuttav ette) ning nende välja kuulutatud valimised 100 protsenti ebaseaduslikud, sest seaduslik president (Janukovõtš) on ju täitsa elus, ainult et temast mitteolenevatel põhjustel peab parasjagu viibima Venemaal, mitte Kiievis. Nüüd aga seisab sellesama presidendi, Viktor Janukovõtši nimel esmaspäeval Vene pressile saadetud avalduses: «Ma austan meie rahva sel raskel ajal tehtud valikut.» Nagu samast suust kõlab ka välisminister Sergei Lavrovi samuti valimisjärgsel päeval tehtud avaldus jällegi sellest, et Venemaa «austab» Ukraina presidendivalimiste tulemusi. Seejuures seati kõikides neis avaldustes üks ja sama eeltingimus: et Ukraina uus võim

lõpetaks sõjalise operatsiooni «oma rahva» vastu ning viiks oma väed Donetski ja Luganski oblastist välja. Seda nõudmist kommenteerida pole vist erilist mõtet. Teoreetiliselt arutledes võib ütelda, et Venemaal oleks tema ressursside juures üsna lihtne piir Ukraina oma territooriumilt tulevate «vabatahtlike» jaoks sulgeda ning anda separatistidele määratsetele selgelt märku: lõpetage ära. Aga see on muidugi puhas teooria. Selle asemel jätkub sõnamäng. See mäng on liiga lihtsameelne, et ükski terve mõistusega inimene seda usuks, kuid see ei olegi mõeldud päris normaalsele inimestele. See on mõeldud ennekõike vana Euroopa poliitikutele, kes ootavadki ette, et saaks kaamerate ees kergendatult ohata: no näete, sanktsioonidega ähvardus on mõjunud! Rahu majas! Let's make business as usual. Märku just sellisest ootusest annavad üsna mitmed tösišid, aga muuseumis ka Brüsselis avaldus. Härrad Barroso ja Van Rompuy avaldavad heameelt Ukraina valimiste toimimise üle, aga ka Moskva üldmainitud avalduste pärast, mida nad peavad Venemaa valmisolekuks pida rahu-meelseid läbirääkimisi uue presidendiga. «No business as usual anymore» – «ei enam asjaajamist, nagu poleks mingi juhtunud» – seda ütles

teadagi Venemaa kohta kuus aastat tagasi, Gruusia sõja ajal, tollane Briti välisminister David Miliband. Järgnenud aastate jooksul on see väljend muutunud Inglismaal, Venemaal ja mujal sarkastiliseks ütluks, tähistamaks läänriikide suutmatust ja soovimatust Moskvale vajadusel tõsiselt survet avaldada. Me ei saa välistada, et Ukraina, sh uue presidendi Petro Poroshenko, Venemaa võimude ja teiste osapoolte vahel käivad salajasid läbirääkimised. Oleks isegi veider, kui selliseid läbirääkimisi poleks olnud. Nii või naa ei saa me Venemaa kavatsuste kohta midagi kindla peale öelda. Kuid sõltumata sellest, mis toimub Ukrainas ja selle ümber, ei tohi teised Venemaa naabrid oma koduülesandeid teha jätta vaid sellepärast, et Putini ja Lavrovi kõnepruuk on äkki mõnevõrra leplikumaks muutunud. See väline rahu-meelsus võib olla osa standardsest tšekistide, natside ja paljude muude nendetaoliste sellide taktikast. Üks Venemaa dissidentidest võttis selle kokku nii: «Algul on liiga vara, ja siis on liiga hilja.» See tähendab, algul tundub aktiivne vastupanu mõttetuna: okei, väikene vabaduste piiramine korra nimel, miks mitte. Ja siis tuleb paus, ja siis järgmine samm, mis tundub jällegi tühi. See taktika toimus suurepäraselt Vene sisepoliitikas viimase

14 aasta jooksul. Algul oli NTV laialiajamine, mis oli ju puristide seisukohalt nagunii selgelt kallutatud ja kohati isegi valelik, ainult et «õige» poole kasuks. Siis tuli Hodorkovski saaga – ja tema oli jällegi meie, puristide jaoks liiga kahtlase taustaga tegelane... Ja nüüd arutatakse Venemaal tösišide näiteks Facebooki ja Twitteri blokeerimise võimalust ja võimude ebameeldivate blogijate trellide taha pistmist, muudest «suveräänse demokraatia» mõnudest rääkimata. Välispoliitikas on lood keerulisemad, kuid üldine mudel võib küll olla umbes sama. Abhaasia ja Lõuna-Ossetia okupatsioon läks ju läbi. Business as usual. Nüüd võib Moskvale tekkida tunne, et Kagu-Ukraina sündmuste varjus sai ta Krimmi küsimuse päeva-korrast vaikselt maha tõmmata. Seega on põhjust oodata, et mõne aasta pärast, siis kui on jälle «business as usual», kuulutavad ühtäkki «nõrduvad rahumeelsed elanikud» ühtses sõjaväevormis ja viimase peal Vene käsirelvadega välja näiteks Daugavpils – vabandust, Dvinski – rahvavabariigi. Seejärel puhkeb mäss näiteks Narvas. Vabandust, Rugodivis. Ja enne kui Eesti, Läti ja NATO on üllatusest toibunud, saab Dvinski vabariigist «rahva tahte rahumeelse väljenduse» tagajärjel Venemaa osa. See on muidugi halva nalja piiril fantastiline stsenaarium, aga...

Aga Venemaal arutlevad üsna palju geopoliitika harrastajad üsna tösišide, et kas NATO tuleb appi, kui Venemaa peaks (mehikeste abil) Eestit või Lätit ründama. Ja vastus on üldjuhul «ei tule». Ja Marx on meile õpetanud, et teooria muutub materiaalseks jõuks, kui ta vallutab juhid rahvahulgad. Sõnaga, kõik mõistlikud ideed ja plaanid nii riigikaitse kui ka info vallas mida on viimase kolme kuu jooksul Krimmi sündmuste ajal mõlgutatud, peavad teoks saama. Seda sõltumata sellest, kas Venemaa tõmbub vahepeal tõepoolest tagasi või mitte. Ja kui rahuarmastavad liitlased Berliinist, Pariisist, Roomast jne tulevad jälle seletama, et näete, Venemaa on jälle muutunud, teeme bisnist nagu ikka, siis peavad Venemaa naabrid – Balti riigid ja Poola – seda kõike tegema koos nendega, kes neid paremini mõistavad: USAga, võibolla Suurbritanniaga, võibolla Norraga, Taaniga jne. Ääremärkus. See praegune Moskva mäng sõdivate Kagu-Ukraina separatistide tunnustamise-mittetunnustamise ja toetamise-mittetoetamise ümber võiks olla õppetunniks ka mõnede Baltikumi «elutseliste venelaste» jaoks: Moskva on teid alati lihtsalt ära kasutanud ning müüb iga kell maha. Mitte et see midagi põhimõtteliselt muudaks, lihtsalt – tasub mees pidada.

Tublid jahimehed

30. augusti varahommikul kohustusid Nursi lasketiirus juba neljateistkümnendat korda Kaitseliidu ja Nursi piirkonna jahtkondade esindajad, et selgitada, kellel on täpsem silm ja kindlam käsi. Veel enne kui paks udu jõudis hajuda oli ravis 30 tösišide nägudega meest ja 1 rõõmsa naeratusega naisterahvas. Kui võistluste kohtunik Kaitseliidu Võrumaa Maleva staabiülem kapten Toomas Pindis oli kohalolijaid tervitanud ja Antsla Üksikkompanii pealik nooremleitnant Tiit Tõnts head oma soovid edastanud, võisid esindajad mütsipõhjast võtta loosi oma laskeraja numbri saamiseks. Korraldaja Tiit Tõnts mainis talle omase huumorimeelega kohe ära, et kes soovib protesti sisse anda, pangu julgelt 1000 EUR lauale. Etteruttavalt olgu mainitud, et seekordne võistlus oli aus, pretensioone ei esitatud ja ükski võistkond oma rahakotti ei soovinud kergendada. Võistlustulle asusid Antsla Üksikkompanii vastutuselaga piirnevate jahtkondade Urvas-te, Sõmerpalu, Antsla, Linda ja Jahiühistu ELK ning Rõuge-Vastseliina Üksikkompanii ning Antsla Üksikkompanii kolmeliikmelised võistkonnad. Külalistena võtsid võistlusest osa ka Keskkonnainspektiooni kolm meest. Neist kõige uhkema tiitliga oli Keskkonnainspektiooni Lõuna regiooni kalanduse peainspektor - nõunik Meit Grossmann, kes on ka Kaitseliidu liige alates 2013. aastast. Teda toetasid sama asutuse Põlva büroo inspektorid Jan Jõema ja Romet Palmik. Relvadeks valiti Rootsi päritolu automaat AK-4 ja püstol USP. Automaati lasti distantsil 100

m lamades asendis ja 50 m distantsilt seistes. Iga võistleja sai osaleda ainult ühes võistluskategoorias. Tulemusi hinnati trafareti abil, oluline oli laskmise tihedus, iga võistleja sai oma käega valida kõige tihedama tabamuste tsooni. Esikoha püstolist laskmisel, kus distantsiks oli 25 meetrit ja lasti 10 lasku, saavutas Urvas-te jahtkonna esindaja Aare Vein tulemusega 73 silma. Kaitseliidu laskenormide kohaselt oleks see olnud kütiklassi II klassi normi täitmine. Igati kiiduväärne sooritus, sest ka eelmisel aastal oli Aare tulemus väga hea – 71 silma. Teise kohaga ja ainult ühe silma võrra vähema tulemusega pidi seekord leppima Antsla Üksikkompanii pealiku abi, staažikas laskeinstruktor, vanemseersant Aivar Kroonmäe. Andrus Valgele Rõuge-Vastseliina Üksikkompaniist kuulus III auhinnaline koht tulemusega 61 silma. AK-4 laskmises distantsil 100 m lamades asendist saavutas esikoha Urvas-te jahtkonna esimees Mait Prätz, kelle tulemuseks fikseeriti 99 silma 100 võimalikust. Tulemus polegi üllatav, kuna Mait on varem nendel jõukatsumistel osalenud vähemalt 12 korda ja pidevalt olnud võidumees ka teistest militaarrelvadest laskmises. Teise koha viisid koju samuti jahimehed. Antsla jahtkonna esindaja Kaarel Põder sai protokollil kirja 95 silma. Kolmas koht kuulus aga üllatusena Rõuge-Vastseliina Üksikkompanii esindajale Kadri Partsile 91 silmaga. Kadestamist vääriv saavutus, mis tegi nii mõnelgi mehel meeolelu tusaseks. AK-4 laskmises distantsil 50 m püsti asendist sai esikoha Rõuge-Vastseliina Üksikkompanii esindaja Peter Janson, kes sai

tulemuseks 97 silma. Sama tulemusega sai teise koha ELK Jahiühistu esindaja Toomas Jüris. Kolmandale kohale tuli Keskkonnainspektiooni esindaja Meit Grossmann, tulemusega 94 silma. Kuna reglemendi järgi toodi ära ka võistkondlik paremusjärjestus, siis võistkondliku esikoha saavutas Urvas-te jahtkond tulemusega 265 silma, teine oli Antsla Üksikkompanii 250 ja kolmas Rõuge-Vastseliina Üksikkompanii meeskond 249 silmaga. Maitsva supi eest võistlejate kehakinnituseks hoolitsesid võõrustajad, kaitseliitlased Ploom ja Malleus.

Oli igati tore päev, mida soosis ka ilmataat, lastes pärast hommikuudu haihutamist paista ka päikesel. Männimets andis kõigile tugeva osoonilaengu ning taibukas ja hoolas osaleja võis ka korvitaie seeni korjata.

Et jahimeeste ja KL vahel, eriti eelpoolnimetatud allüksustel on väga hea koostöö, seda tõestab veelkord ka kordaläinud üritus. Võitis sport, kaotajaid ei olnud. Räägiti koostööst, turvameetmete tagamisest nii metsas, koduküladel kui Eestis tervikuna. Loomulikult oli jututeemaks ka Ukrainas toimuv, mis teeb meid kõiki ärevaks. Siinkirjutaja arvab, et iga entusiast lugupidav Eesti mees peaks oskama käsitseda relvi, tundma nende ehitust, oskama lasta. Üle 1400 jahimehe, naise, kes on EJS liikmed, oskavad hästi lasta jahirelvadest. KL liikmed aga militaarrelvadest. Pole ju üldse paha, kui ka jahimehed saavad aeg ajalt harjutada kätt ja proovida sõjarelvi.

Foto autor: Uno Minka

KL Vanematekogu seminaril 1-2 märtsil 2012, mis toimus KUP-is, avaldas kindral Johannes Kert igati toetust jahiseltside ja KL koostööle. Tollal oli loo autoril võimalus Võrumaalt pärit kindraliga vestelda ka lasketiirude kasutamise ja laskemoona hankimise üle. Selles valdkonnas on vaja jätkata tõhusat koostööd. „Et 95 % vähemalt Võrumaa jahimeeste omanduses olevate jahivintrelvade kaliibriks on WIN 308, nagu ka AK-4 ja paljudel teistel NATO relvadel, siis on mõttekas igati koostööd arendada“ arvab loo autor.

Et meie noortes arendada isamaalist mõtlemist, rõhutada vajadust kaitsta Eesti iseseisvust, omandada KV teenistuseks vajalikke nii teoreetilisi kui praktilisi eelteadmisi, toetan igati mõtet, et sõjalise algõpetuse kursusteha kohustuslikuks kõikidele gümnasistidele.

Mait Prätz „Püüan alati osaleda taolistel võistlustel, kuna

siin saab proovida militaarrelvade headust, kätt harjutada ja mõõtu võtta“ Siinkirjutaja tunneb Maitu üle 20 aasta, tema jahimehe staaž aga ulatub julgelt üle 30 aasta. Aare Vein „Meeldib alati tasemel korraldus, hea kohtunike töö“ Tiit Tõnts „Seekord panime võitjatele välja ka uhked auhinna- ketiga hõpõuurid ja alati vajalikud jahinoad, nugade teritajad, taskulambid.

Õnnitlen võitjaid, tänan korraldajale, kohtunikele.

„Järgmisel aastal kohtume kindlasti taas, aga siis proovime teisi relvaliike, teeme võistluse keerulisemaks, veelgi huvitava- maksa.“ märkis lõpetuseks Tiit Tõnts. Uute kohtumisteni.

„Head laskurid, aktiivsed jahimehed, loodussõbrad, ka naised on aga alati oodatud KL ridade täiendamisel,“ esitas üleskutse loo autor lõpurivitusel.

Uno Minka
KL esilaskur
Illu jahtkonna esimees

OMA MAA

Tellimisnumber 00911

Toimetus KL Sakala Malev
Peetrimõisa 71073
Viljandimaa
Väljaandja Kaitseliidu Sakala Malev
pealik mjr Ahto Alas,
lauatel 717 9201, faks 717 9200
Rein Kikas 5331 3274,
e-mail: rein.kikas@mail.ee
Tiina Ott 5855 5092, 717 9217
e-mail: tiina.ott@kaitseliit.ee